

AKADEMICKÝ SENÁT

Zápis z jednání AS FPR ZČU

27. února 2012

Přítomni: na počátku jednání 15, v průběhu se počet změnil na 16 a poté opět na 15 senátorů

Omluveni: 2 senátoři

Po celou dobu jednání byl AS FPR ZČU usnášeníschopný.

Průběh jednání:

1. Zahájení a schválení programu jednání
2. Informace vedení FPR ZČU k aktuální situaci FPR ZČU
3. Různé

1. Zahájení a schválení programu jednání

Jednání pléna AS FPR ZČU zahájil předseda T. Pezl, který zároveň konstatoval, že AS FPR ZČU je usnášeníschopný.

Poté předseda T. Pezl upozornil na usnesení AS FPR ZČU z května 2011, které upravuje vystoupení členů akademické obce na jednání pléna AS FPR ZČU, a to tak, že příspěvky nemohou být delší než 3 minuty, a zároveň že platí příslušné ustanovení VJŘ AS FPR ZČU, podle kterého může předsedající odejmout slovo tomu, kdo se odchýlí od tématu, který je bodem jednání.

Dále bylo přistoupeno k hlasování o navrženém programu jednání.

Návrh usnesení:

AS FPR ZČU schvaluje program jednání pléna AS FPR ZČU dne 27. února 2012 ve znění: 1. Informace vedení k aktuální situaci FPR ZČU, 2. Různé.

Pro: 15

Proti: 0

Zdržel/a se: 0

Usnesení bylo přijato.

2. Informace vedení FPR ZČU k aktuální situaci FPR ZČU

Děkan FPR, doc. J. Pauly, informoval přítomné jednak o obsahové, jednak o procedurální stránce aktuální situace FPR. Pokud jde o stránku obsahovou, jde o to, kde se FPR nachází a jak to posuzovat. O toto zhodnocení se vedení FPR pokusilo ve vyjádření ke stanovisku Akreditační komise ČR. Toto vyjádření bylo doručeno elektronicky všem členům akademické obce FPR. Děkan v této souvislosti upozornil i na vysvětlení určité diskrepance mezi originálem vyjádření a tím, co bylo akademické obci prezentováno. Tato diskrepance je relativně malá a nejde o nic dramatického. V tom, co bylo předloženo, nejsou uvedena některá data a většina příloh, což víceméně kopíruje cestu, kterou zvolila Akreditační komise ČR, když předložila své stanovisko. Dále jde o drobnější část, která se zabývá otázkou, která v této souvislosti může být relevantní, a to otázkou nepodjatosti rozhodujícího orgánu. Nemělo by to být však nic, co by mělo hýbat problematikou prodloužení platnosti naší akreditace. Nicméně jsou tu nějaké vyšší zájmy, které se promítly v pokynech, které nemůže děkan podle svých slov v této chvíli nerespektovat.

Pokud jde o procedurální stránku, děkan uvedl, že nemůže jít v tomto směru do podrobností. Pouze sdělil, že tu probíhá správní řízení, jehož součástí je právě vyjádření FPR ke stanovisku Akreditační komise ČR. Správní řízení má svá pravidla, a to základní pravidlo – pro nás určující – je, že MŠMT musí rozhodnout do 30 dnů ode dne, kdy obdrželo stanovisko Akreditační komise ČR (cca 9. března 2012). Je pochopitelné, že tato naprosto neobvyklá situace je předmětem neustálého posuzování a je předmětem desítek nejrůznějších jednání s tím, že MŠMT se bude snažit mít co nejspolehlivější základ pro své rozhodování. Proto zazněla i ze strany vedení FPR výzva, aby kdokoli, kdo má možnost prezentovat nějaký fundovaný pohled na věc, který koresponduje se závěry vedení FPR, se ozval – každý takový projev je vítán. Děkan odmítl vyslovit jakoukoli predikci, protože je zřejmé, že ne všechny zájmy jsou nakloněny tomu, aby naše fakulta pokračovala. Pro děkana je však potěšitelné, že existují četné zájmy, které jsou profesionálně podložené, podporující toho, co je obsaženo ve vyjádření FPR ke stanovisku Akreditační komise ČR. Nezbyvá, než se obrnit ještě trpělivostí a optimistickou vírou, kterou děkan sám má, aniž by ovšem chtěl předjímat výsledek.

Diskuse:

Senátorka H. Morozová vnesla dotaz, zda vedení FPR plánuje svolání akademické obce. Děkan FPR uvedl, že dokud nic neví, neplánuje vůbec nic.

3. Různé

Senátor M. Galáž se vyjádřil k prohlášení podepsanému pěti členy SK AS FPR ZČU „Rozumem proti emocím“. Uvedl, že k řadě bodů tohoto prohlášení má výhrady: v prohlášení se uvádí, že jen stěžejí lze stanovisko AK ČR k prodloužení akreditace magisterského studijního programu považovat za překvapivé – podle senátora M. Galáže je naopak velice překvapivé, přičemž poukázal i na argumentaci vedení FPR obsaženou ve vyjádření ke stanovisku. Další jeho výhradou je to, že prohlášení bylo vydáno jménem studentské komory AS FPR. Podle senátora M. Galáže může SK AS FPR jednat pouze jako celek, když prohlášení podepsalo pět členů SK bez senátora M. Galáže, který s ním nesouhlasí. V prohlášení se dále uvádí, že na fakultě dodnes přetrvávají nějaké nedostatky – chtěl by tedy vysvětlit, o jaké nedostatky jde. Další výhradu měl senátor M. Galáž k formulaci „drtivá většina studentů studuje poctivě“ – chtěl vědět, kdo nestuduje poctivě (upozornil přítom na studium T. Hnetily, který si spojil 4. a 5. ročník, v zimním semestru 4. ročníku splnil finanční právo 1 i 2, i když finanční právo 1 je vyučováno v letním semestru; počet kreditů za akademický rok je max. 75 kreditů,

u T. Hnetily jde o cca 80 kreditů jen za pátý ročník). Dále byly v prohlášení kritizovány demonstrace studentů a obecně projevy studentů – „obáváme se, že tyto kroky jsou řízení spíše náhlými emocemi, nežli rozumem“ – senátor M. Galáž uvedl, že první demonstrace byla vedena emocemi, neboť studenti byli ze dne na den stanoviskem Akreditační komise ČR vrženi do nejistoty, což vyvolalo náhlé a silné emoce a den následující po zveřejnění stanoviska se před budovou FPR spontánně sešlo několik set studentů. Tato akce neměla žádný negativní ohlas v očích ostatních studentů, v médiích a v očích široké veřejnosti, právě naopak. Následné dvě demonstrace a další akce již byly organizovány a pečlivě konzultovány s vedením FPR. Od té doby, co se organizují tyto akce, pohled médií na FPR se obrátil. Podle analýz, které si studenti udělali, je 70% článků o FPR pozitivních, 13 % neutrálních a zbytek spíše negativních nebo negativních. Další formulací, se kterou senátor M. Galáž nesouhlasí, je výrok, že „neuvážené reakce a výroky v médiích či výzvy studentů k obstrukčním jednáním ve správním řízení mohou působit proti zájmům naší fakulty“. Senátor M. Galáž chtěl od signatářů prohlášení slyšet, které neuvážené reakce a výroky mají na mysli. Každý student stejně jako každá jiná fyzická osoba má právo projevit svůj názor na situaci. Drtivá většina studentů považuje rozhodnutí AK ČR za neobjektivní a účelové. Nelze nikomu zakázat projev vlastního názoru, neboť žijeme v demokracii. Senátor M. Galáž dále odmítl výrok v prohlášení, že studenti podléhají iluzím, že FPR bezpochyby zachráníme. Uvedl, že iluzím nikdo nepodléhá, drtivá většina studentů ale nesouhlasí se stanoviskem AK ČR, je ochotna proti němu demonstrovat a pořádat různé akce. Samotné prohlášení „Rozumem proti emocím“ nepovažuje senátor M. Galáž za názor drtivé většiny studentů. Dokonce ho označil za krok, který jde proti zájmům studentů i vedení FPR. Senátora M. Galáže zaujal v prohlášení též výrok, že signatáři budou pokračovat v jednáních s vedením FPR, ZČU a dalšími zainteresovanými subjekty s cílem, aby byl dopad na studenty co nejmenší. Senátor M. Galáž proto požadoval vysvětlení, s jakými zainteresovanými subjekty již signatáři jednali, dále požadoval vysvětlení jejich jednání na PF UK, od senátora T. Hnetily chtěl také vysvětlit jeho SMS komunikaci s prof. Dvořákovou a jeho vztahy.

Na vystoupení senátora M. Galáže reagoval nejprve místopředseda T. Hnetila, který ohledně svého studia uvedl, že využívá výhod kreditního systému a od prvního ročníku si zapisuje více předmětů, než je doporučený studijní plán 60 kreditů, finanční právo tak splnil již ve třetím ročníku podle jeho slov naprosto v souladu se studijním a zkušebním řádem, není přitom pravda, že by si spojil 4. a 5. ročník, spojil si prý pátý ročník se všemi ostatními ročníky dohromady, a to proto, aby měl pátý ročník volnější na přípravu kvalitní diplomové práce, protože chtěl vyjet na Max-Planck-Institut, kde mají úžasnou knihovnu. Chtěl věnovat čas studiu, aby neměl žádné další studijní povinnosti. Pokud jde o jeho vztah k prof. Dvořákové, místopředseda T. Hnetila uvedl, že ji viděl v životě dvakrát – jednou v roce 2010 na konferenci o obchodních korporacích, kterou pořádala naše fakulta, loni se pak s ní sešel na naší fakultě, když tu prof. Dvořáková byla v červnu na oficiálním jednání, přičemž mimo toto jednání s ní měla schůzku studentská komora. V poslední době s ní komunikoval jen v tom smyslu, zda by byla ochotna přijet, pokud bychom zde uspořádali nějakou besedu, aby měli studenti možnost jí říci svůj názor a mohli se jí zeptat na otázky týkající se rozhodnutí akreditační komise. Na to prof. Dvořáková odpověděla tak, že je ochotná přijet, pokud si to budeme přát, nabídla i nějaké termíny. Tím podle slov místopředsedy T. Hnetily jejich komunikace zatím skončila a dosud se konkrétně nedomluvili. Na tomto místě se místopředseda T. Hnetila obrátil na senátory, zda by podle nich taková návštěva byla vhodná či nikoli. K tomu uvedl předseda T. Pezl, že bude velmi rád, pokud to místopředseda T. Hnetila předloží jako návrh.

Senátorka H. Morozová k vystoupení místopředsedy T. Hnetily doplnila, že do Prahy byli pozváni senátory pražské právnické fakulty s tím, že nechápou naše demonstrace, ústavní stížnosti a správní řízení. Senátorka H. Morozová uvedla, že pražským kolegům situaci vysvětlili a požádali je o podporu stejně, jako žádali jiné studentské komory. Poté jim studentští senátoři řekli, že je zasedání akademického senátu PF UK s nabídkou, že by se ho naši přítomní studentští senátoři nechtěli

zúčastnit. Senátorka H. Morozová vyslovila přesvědčení, že každý, kdo by byl na jejich místě, by řekl, že se tohoto zasedání zúčastnit chce. Omluvila se zároveň předsedovi T. Pezlovi, kterého chtěli předem informovat, ale nedovolali se mu (předseda T. Pezl potvrdil, že měl zmeškané hovory od těchto senátorů). Také informovala, že dnešního jednání AS FPR ZČU se účastní kolega z SK AS PF UK, který je na jednání jejich senátu pozval a který může potvrdit její slova. Návštěvu AS PF UK nepovažuje za nic špatného a neví, zda vyjádření prof. Gerlocha v tisku je zkreslené či nikoli, každopádně ji překvapuje, že by si někdo mohl myslet, že studentská kurie má takovou moc, že by jednala přímo s děkanem. Uvedla, že s ním osobně vůbec nemluvili.

V diskusi dále vystoupil D. Kopřiva, student 4. ročníku FPR, který upozornil na VJŘ AS FPR ZČU. V tomto směru ho zajímalo, z jakého titulu ta část studentské kurie jednala jménem studentské kurie. Podle jeho výkladu čl. 25 VJŘ zastupuje AS předseda AS, v případě, že pověří místopředsedu AS, pak jedná místopředseda AS. Dotázal se, zda tedy měli pověření k jednání ze strany předsedy AS. I když by jednali za studentskou kurii, ta je součástí AS. Podle jeho názoru nemají jednotliví členové SK oprávnění jednat takto samostatně. Mohou jednat jen za sebe jako za jednotlivé osoby. Pokud na UK jednali, měli tam nějaký projev, mohlo vzniknout zdání, že zastupují buď akademický senát, nebo studentskou kurii, resp. studenty.

Na to reagoval místopředseda T. Hnetila tím, že podle jeho slov na UK o ničem nejednali jako studentská kurie. Na akademickém senátu inicioval debatu o FPR děkan PF UK, prof. Gerloch. Někdo ze senátu tam zmínil, že tam jsou studenti z FPR, a oslovil přímo T. Hnetilu, který se jen představil a řekl, že ta situace je pro studenty nepříjemná a že bychom všichni rádi dostudovali v Plzni na ZČU. Dál se prý k tomu blíže nevyjadřoval. Jen přítomným senátorům nabídl, že v případě nějakých otázek z jejich strany tyto otázky zodpoví. Z debaty na něj vyplynula jedna otázka, a to, zda již přijímáme studenty do prvního ročníku. Informoval je o tom, že v loňském roce FPR přijala pravidla pro přijetí studentů do prvního ročníku s tím, že přijímací řízení se nebude rozjíždět do té doby, než získáme akreditaci.

D. Kopřiva se ještě zeptal, jestli byli pozváni všichni studentští senátoři.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že byl původně pozván jen on s tím, že se na něj obrátil předseda studentské komory AS PF UK kvůli tomu, že se na jejich fakultu obrací řada jejich studentů, kteří žádají o přijetí a odpuštění přijímacího řízení. Požádal ho, zda by nebylo možné rozšířit informaci, že těmto žádostem nebude vyhověno.

D. Kopřiva se dotázal, z jakého titulu byl osloven právě T. Hnetila - zda jako místopředseda AS FPR nebo z jiného titulu.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že byl osloven jako předseda studentské kurie AS FPR. Měl tam jet jen on a setkat se s dotyčným předsedou SK PF UK. On tam poté přizval ještě dalšího kolegu (který se účastní dnešního našeho senátu). Protože toho dne měl místopředseda T. Hnetila nějaké jednání na rektorátu ZČU, kde byla ještě senátorka H. Morozová a senátor F. Vinopal, nabídl těmto kolegům, aby jeli do Prahy s ním. Cílem jejich jednání bylo, aby nám SK AS PF UK vyjádřila podporu.

D. Kopřiva vyjádřil názor, že když se tam prezentovali za studenty, resp. studentskou komoru, bylo by vhodné, aby tam jeli všichni členové SK AS FPR. Navíc, když tam vystupovali, mohlo vzniknout zdání, že zastupují náš akademický senát.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že tam vystupovat vůbec nechtěl, ale byl za tímto účelem osloven. Byli jako hosté na jednání AS PF UK a byl výslovně vyzván k vystoupení v tom smyslu, jaký již tlumočil.

D. Kopřiva se zeptal, zda na jednání AS PF UK mohl vzniknout dojem, že se jedná o zástupce AS FPR.

Místopředseda T. Hnetila odpověděl, že se představil jako předseda studentské komory.

Poté vystoupil M. Makajev ze studentské části Akademického senátu PF UK, který se vyjádřil k výše uvedené návštěvě studentských senátorů AS FPR na jednání AS PF UK. Na úvod sdělil, že není třeba podceňovat členy AS PF UK, že by nedokázali odlišit studenta – člena senátu od senátu jako celku. Uvedl, že členové AS PF UK velmi dobře ví, kdo tam byl a takto to brali. Vysvětlil, že např. místopředsedové akademických senátů spolu běžně komunikují při koordinaci různých akcí (např. Univerzitní noc), a tak místopředseda AS PF UK oslovil místopředsedu AS FPR ZČU. Došlo k neformálnímu setkání mezi místopředsedou AS PF UK a T. Hnetilou, H. Morozovou a F. Vinopalem. Této schůzky se zúčastnil i sám M. Makajev. Pražské kolegy přitom zajímala situace v Plzni, o které se na pražské fakultě diskutuje. Během schůzky byli plzeňští studentští senátoři osloveni, zda nechtějí navštívit jednání AS PF UK, které se ten den konalo. Naši studenti se pak tohoto jednání zúčastnili. Důvodem byl i zvýšený počet žádostí ze strany studentů FPR ZČU o přijetí na PF UK s prominutím přijímací zkoušky. Senátoři AS PF UK se proto zabývali situací na FPR a jejím možným vývojem a z pléna zazněla otázka, jak v současnosti probíhá přijímací řízení do dalšího ročníku. Vzhledem k tomu, že hostem jednání byl T. Hnetila, zodpověděl tento dotaz (viz výše vyjádření místopředsedy T. Hnetily). M. Makajev vyzval přítomné k tomu, aby nehledali konspirační teorie tam, kde nejsou. Uvedl, že na PF UK je situace v Plzni velmi zajímavá, a to i proto, že pokud by došlo na nejhorší a akreditace by nebyla plzeňské fakultě prodloužena, pražská fakulta je nejbližší z pohledu možného dostudování současných studentů FPR ZČU. V AS PF UK se chtěli především něco dozvědět. Přitom podle slov M. Makajeva nikdo z přítomných senátorů AS PF UK nepodléhal představě, že by T. Hnetila hovořil jménem celého AS FPR ZČU.

Na vystoupení M. Makajeva krátce reagoval předseda T. Pezl, který nejprve ujistil pražského kolegu v tom smyslu, že AS FPR ZČU rozhodně považuje AS PF UK za svéprávný a problém, který se zde otevřel, je čistě interní. Zároveň poděkoval M. Makajevovi za podané informace.

V debatě dále vystoupil J. Nenutil, který upozornil na velmi potěšitelný fakt, že se na FPR diskutuje, fakulta je živým organismem a jak říkal T. G. Masaryk, demokracie je diskuse. „Protestující nechť protestují, diskutující nechť diskutují, užívejme si to a doufejme, že si to budeme užívat i další léta.“

Jako host poté vystoupil J. Sivák, který vznesl dotaz na místopředsedu T. Hnetilu, zda se alespoň pokusil zavolat např. M. Galážovi, jestli by neměl také zájem se jednání na pražské fakultě zúčastnit.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že původně chtěl jet do Prahy sám, protože mu nepřišlo nezbytné brát s sebou všechny studentské senátory. Informoval o tom H. Morozovou a F. Vinopala, protože ten den dopoledne spolu byli na nějakém jednání, a nabídl jim, že mohou s ním jet do Prahy na výše uvedené setkání.

J. Sivák v podstatě zopakoval svůj dotaz, proč místopředseda T. Hnetila neoslovil i např. M. Galáže, zda se tohoto setkání jako senátor také nechce zúčastnit. Podle názoru J. Siváka má i M. Galáž co do toho mluvit a říci svůj názor, a pokud se jednání zúčastnil T. Hnetila jako místopředseda AS FPR a spolu s ním další dva studentští senátoři, tak M. Galáž má stejné právo se takového jednání zúčastnit.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že jednání v Praze nepokládal za extra důležité, aby na něm museli být všichni.

M. Galáž k tomu uvedl, že to, že o jednání nevěděl, považuje za normální. Například v pátek minulý týden bylo setkání studentských senátorů s paní rektorkou, o kterém se on jako člen SK AS FPR ZČU dozvěděl úplně náhodou, a už vůbec ne od svých kolegů z SK AS FPR ZČU.

M. Galáž se poté ještě zeptal, zda se studentští senátoři, kteří se zúčastnili jednání AS PF UK, pokusili předsedu AS FPR ZČU kontaktovat před tím, než šli na jednání AS PF UK, nebo až potom. Dále se místopředsedy T. Hnetily zeptal, jestli o nápadu komunikovat s prof. Dvořákovou a pozvat ji do Plzně předem hovořil s paní rektorkou nebo s panem děkanem. Pokud ano, zda to povolili, nebo naopak zakázali.

Na vystoupení M. Galáže nejprve zareagoval předseda T. Pezl tím, že potvrdil, že se mu zmínění studentští senátoři pokoušeli dovolat – měl od nich zmeškané hovory.

Dále místopředseda T. Hnetila k uvažované besedě s prof. Dvořákovou uvedl, že o tom hovořil s paní rektorkou. Ta prý dala najevo, že jí to připadá jako vcelku dobrý nápad. Dokonce ze slov paní rektorky pochopil, že ona sama mluvila s prof. Dvořákovou a daly společně dohromady nějaký termín, který by vyhovoval, pokud bychom chtěli besedu uskutečnit. S děkanem o tom zatím nemluvil, protože to je zatím ve fázi, kdy zvažují, zda to má smysl uskutečnit.

Předseda T. Pezl poté připomněl, že před půl rokem se na senátu řešilo jedno jednání místopředsedy T. Hnetily typu, kdy někam jel, něco vysvětloval a na senátu poté řekl, že už to nikdy neudělá. Jednalo se o návštěvu Ministerstva školství.

Bc. P. Březinová v návaznosti na vystoupení místopředsedy T. Hnetily ohledně jednání s prof. Dvořákovou sdělila, že o tom hovořila s paní rektorkou, která jí řekla, že nebyla nadšená, když se dozvěděla, že místopředseda T. Hnetila s prof. Dvořákovou jednal.

M. Kraus se zeptal signatářů prohlášení Rozumem proti emocím, aby vysvětlili, které problémy, o kterých se v prohlášení hovoří a na které podle tohoto prohlášení Akreditační komise již dříve upozorňovala, na fakultě přetrvávají (a jak by je chtěli řešit). Z vyjádření vedení FPR totiž vyplývá, že tyto problémy tu nejsou.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že problémů je na FPR dost, stačí si přečíst zápisy z jednání AS FPR ZČU za poslední rok a problémové oblasti nalezne. Připomněl ekonomickou oblast, tj. hospodaření fakulty, což je problém a bude to problém i do budoucna.

K tomu podotkla senátorka A. Outlá, že teď řešíme akreditační zprávu a obsahem této zprávy nebyly ekonomické problémy fakulty. Připojila se proto k výzvě, aby se signatáři výše uvedeného prohlášení pokusili vysvětlit, které problémy týkající se obsahu akreditační zprávy na FPR vidí a které jsou podle jejich názoru takového charakteru, že by měly evokovat to, co napsali ve svém prohlášení.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že největší problém je personální zabezpečení.

Senátorka A. Outlá se zeptala, kde je konkrétně problém personálního zabezpečení.

Místopředseda T. Hnetila nejprve uvedl, že bychom to museli nejdříve rozebrat.

Senátorka A. Outlá vyjádřila názor, že signatáři o tom přemýšleli, když sepisovali prohlášení, a asi tedy cítí, kde je nějaký konkrétní problém, požádala proto o jeho sdělení.

Místopředseda T. Hnetila upozornil na to, že jsou vykazováni v celkových počtech profesori a docenti, kteří ani nejsou právníky. Jako příklad uvedl doc. Prunera.

Senátor P. Pruner na to reagoval tím, že není garantem právního oboru.

Senátor T. Louda doplnil dotaz senátorky A. Outlé tím, že vzhledem k tomu, že signatáři jsou studenty právnické fakulty a mají z nich být právníci, měli by si stát za tím, když něco napíší, a měli by být schopni vyargumentovat. Zatím to podle senátora T. Loudy vypadá, že si za tím věcně stát neumí, neboť zatím na položené dotazy nereagují. Proto ho zajímalo, v čem tedy spatřují signatáři pochybení např. v personální oblasti, aby je bylo možno třeba napravit. Podle jeho názoru ta pochybení, která tu byla, se od roku 2009 napravovala a napravena byla. Jestli tedy tu nějaká zůstávají, bylo by dobré, aby byla konkretizována.

Senátorka R. Knotová uvedla, že rozhodně prohlášení nikde neopisovali. Snažili se reflektovat požadavky Akreditační komise, které byly se školou konzultovány v průběhu zpracování akreditačního spisu. U některých bodů pak Akreditační komise upozorňovala, že určité garanty neuzná, např. z důvodu věku. Tím signatáři nezpochybňují jejich profesní kvalitu.

Místopředseda T. Hnetila uvedl, že o požadavcích Akreditační komise má sám velmi vážné pochybnosti. Nemyslí si, že proto, aby se dělala kvalitní výuka v magisterském studijním programu, zde musíme mít docenty a profesory. Jeho zkušenost s výukou je taková, že často mladší vyučující, kteří nemají příslušné tituly, učí daleko kvalitněji, resp. má pocit, že mu to jako studentovi dává mnohem více, než v případě „otitulovaných“ vyučujících, kteří někdy i kvůli svému vyššímu věku svůj obor nesledují tak dobře. Akreditační komise ale požaduje určitý počet profesorů a docentů a zajištění výuky profesory a docenty alespoň z 60%, což považuje místopředseda T. Hnetila za nesmyslné. Považuje za vhodné komunikovat s Akreditační komisí a snažit se jí přesvědčit, že o přesných počtech to tolik není. Jako problém v personálním zabezpečení vidí, že nám chybí silnější, stabilnější jádro pracovníků, kteří by na FPR trávili 40 hodin týdně a na kterých by fakulta stála. Nemusí to být přitom profesori a docenti. Měli by to být mladí akademičtí pracovníci, kteří se snaží podávat granty atd. Na nich pak fakulta může stát. Pak bychom na tom mohli být lépe, než jsme, a možná, že by na to slyšela i Akreditační komise. Když si vzpomene na slova prof. Dvořákové z června 2011 (jednak na uzavřeném jednání s vedením FPR, jednak na veřejné besedě), myslí si, že Akreditační komisi jde spíše o tuto věc, a nikoli o formální počty profesorů a docentů. Snaží se to ovšem nějak kvantifikovat, ale ne úplně šťastně. Upozornil ještě na e-mail z loňského června, který na základě jednání s Akreditační komisí sepsali s předsedou AS FPR a v kterém na nebezpečí neprodloužení akreditace magisterského studijního programu upozorňovali.

S faktickým dotazem vstoupil do diskuse děkan FPR, doc. J. Pauly. Zeptal se signatářů výše uvedeného prohlášení, zda názory v něm uvedené sdílí i poté, co se seznámili s vyjádřením ke stanovisku AK, včetně tam uvedených argumentů, a to z toho hlediska, jak si na jedné straně oni představují pod kritérii, která by se měla uplatňovat, jaká kritéria si představuje vedení FPR a jaká si představuje AK a na druhé straně to, co AK coby jakési těleso, které prohlašuje svoji transparentnost, publikuje jako požadavky, které klade na jednotlivé fakulty, pokud jde o jejich akreditaci. Podle názoru děkana buď platí, co publikuje (pak nemáme problém), anebo jsou tu ještě jiné požadavky, které nepublikuje, ale jejich plnění také vyžaduje. Otázka na signatáře tak zněla, zda souhlasí s tím, že AK požaduje ještě ony jiné podmínky. Dále se zeptal, zda poté, co se seznámili s vyjádřením fakulty ke stanovisku AK, stále vidí něco v nepořádku.

Místopředseda T. Hnetila reagoval na dotazy děkana FPR tím, že uvedl, že tyto dotazy by rád položil předsedkyni AK, pokud by přijela na výše zmíněnou besedu.

V diskusi dále vystoupil R. Němec, který se zeptal na motivaci sepsání a rozeslání prohlášení Rozumem proti emocím, a to i vzhledem k tomu, že toto prohlášení časově navazovalo na vyjádření fakulty ke stanovisku AK. Dotázal se také, zda byli někým vyzváni, aby se vyjádřili, a pokud ano, tak kým, a dále položil otázku vztahující se k větě, že signatáři prohlášení jsou povinni zastupovat zájmy studentů – zda se domnívají, že takto zastupují většinu studentů FPR (R. Němec k tomu podotkl, že tento názor nesdílí).

Pokud jde o vysvětlení motivace prohlášení, vystoupil senátor F. Vinopal, který uvedl, že motivování byli hlavně demonstracemi, které měly podle F. Vinopala určitý negativní dopad v očích partnerských studentských organizací. Druhým důvodem bylo to, že i když se škola správně snaží uhájit svou existenci, je tu stále reálná možnost, že se to nepovede. Proto by vedení fakulty v součinnosti s univerzitou mělo mít připraveno další scénáře, aby bylo zajištěno dostudování stávajících studentů. S těmito scénáři by zároveň měli být studenti seznámeni. To patří mezi zájmy studentů, které má hájit studentská komora. Senátor F. Vinopal zdůraznil, že vůbec nebojují proti tomu, aby naše fakulta získala akreditaci. Jen říkají, že pokud se to nepovede, je potřeba, aby na stole byly další scénáře, jak budou moci studenti dostudovat.

Na to ještě reagoval R. Němec, který uvedl, že tento scénář B se již tvoří, ale není nutné jej předsouvat, když vedení v tuto chvíli usiluje o scénář A. Podle R. Němce je v tomto kontextu uvedené prohlášení „podpásovkou“.

Senátor F. Vinopal se ještě vyjádřil k tomu, jak bylo prohlášení rozesláno. Původně mělo být prohlášení zasláno senátu a vedení fakulty. Bohužel uniklo.

Na to reagoval předseda T. Pezl, který upozornil na to, že v záhlaví není uveden jen senát a vedení fakulty, ale též rektorát a vedení jednotlivých součástí univerzity s tím, že toto prohlášení on sám viděl až v této podobě.

K tomu vystoupil i Bc. P. Bacík, který uvedl, že toto prohlášení dostali i všichni děkani, z nichž někteří se pak na rozšířeném jednání kolegia rektorky na tuto skutečnost ptali.

Senátor F. Vinopal na to označil senátora M. Galáže jako toho, kdo jejich prohlášení rozeslal paní rektorce, děkanovi FPR a AS FPR.

Senátor M. Galáž na to reagoval a sdělil, že se od kolegů dozvěděl, že na kolegiu rektorky byl označen jako ten, kdo rozesílal nějaké e-maily. Vysvětlil, že na něj se v pondělí (20.2.2012) obrátili někteří studenti s tím, že jim do e-mailu přišlo nějaké prohlášení. O tomto stanovisku (prohlášení) se on sám dozvěděl v pátek (17.2.) – uvedl, že pokud by ho chtěl rozesílat s tím, že s ním nesouhlasí, udělal by to týž den. Když se v pondělí dozvěděl, že studentům do soukromých e-mailových schránek toto prohlášení chodí, bral to tak, že to kolegové senátoři rozeslali jako odsouhlasené. Proto reagoval na to tak, že své nesouhlasné stanovisko k uvedenému prohlášení zaslal rektorce, děkanovi fakulty a akademickému senátu fakulty. To bylo vše.

Senátorka R. Knotová uvedla, že to, co přišlo M. Galážovi, byla pracovní verze, která nějakým způsobem unikla. Shodou okolností R. Knotové ten den přestal fungovat osobní e-mail. Po dotazu na technické podpoře daného serveru se dozvěděla, že se někdo do jejího mailu dostal. Je tedy možné, že se jí do mailu někdo „naboural“ a z její adresy uvedenou pracovní verzi prohlášení rozeslal.

Předseda T. Pezl připomněl, že první otázka nebyla na únik pracovní verze, ale na to, komu všemu byla rozeslána konečná verze.

Senátorka R. Knotová uvedla, že to bylo rozesláno jako reakce na uvedený únik pracovní verze studentům.

Předseda T. Pezl zopakoval svůj dotaz v tom smyslu, že konečná verze byla rozeslána vedoucím součástí univerzity, nikoli studentům, nikoli vedení fakulty.

K tomu ještě dodal senátor P. Prunner, že i když není student, dostal do mailu onu pracovní verzi.

Senátorka H. Morozová reagovala na dotaz předsedy T. Pezla a uvedla, že o rozeslání prohlášení byli vedoucími jiných fakult požádáni.

M. Volf se potom vrátil k problematice personálního zabezpečení. Vyjádřil názor, že by se v úvahu měla brát fakta a o nich hovořit. Dále znovu otevřel otázku účasti některých studentských senátorů na jednání akademického senátu PF UK. Chtěl vysvětlit, jak to bylo s pozváním na jednání. První verze byla, že měli být pozváni na jednání akademického senátu pražské fakulty, kde jedním z bodů programu měla být situace na FPR, pak bylo řečeno, že přijeli na neformální jednání a pak byli najednou pozváni na senát.

Na to reagoval krátce předseda T. Pezl, který upozornil, že vysvětlení této záležitosti již poskytl přítomný kolega z pražského akademického senátu.

M. Makajev k tomu ještě doplnil, že situace na FPR původně v návrhu programu jednání AS PF UK nebyla. Byl tam bod týkající se odlišných podmínek pro přijetí, kde byl předpoklad, že se v něm bude probírat i záležitost plzeňské fakulty. Poté jeden z kolegů senátorů navrhl situaci na FPR jako samostatný bod programu, a to v návaznosti na to, že děkan PF UK ji zmínil jako jednu z aktualit.

B. Dufková se vrátila k výše uvedenému prohlášení pěti studentských senátorů. Vyjádřila nevoli být i jen nad pracovní verzí prohlášení, kde se objevily takové názory lidí, kteří mají zastupovat studenty. Dále vyjádřila svou nespokojenost s tím, že studenty takoví lidé zastupují.

Senátorka H. Morozová uvedla, že prohlášení nebylo namířeno proti studentům. Byla to spíše reakce na řadu ohlasů např. ze zastupitelstva, soudů apod., podle kterých si studenti demonstracemi škodí.

M. Kraus nejprve řekl, že neví, kterou verzi prohlášení má on k dispozici, nicméně jsou pod ní podepsáni T. Hnetila, H. Morozová, R. Knotová, F. Vinopal a M. Pelikán. Má přitom za to, že prohlášení je určeno zejména studentům, protože jich se hlavně týká. Zeptal se, zda těch 600 studentů, kteří demonstrovali před fakultou, považují za ty, kteří podléhají iluzím. Dále ohledně formulace, že variantu, že se fakulta zachrání, považují signatáři za méně pravděpodobnou, vyjádřil názor, že signatáři rezignují na záchranu fakulty a vyzval je k rezignaci.

J. Sivák vyjádřil svou jistou lítost nad tím, že signatáři odsuzují demonstrace, na jejichž organizaci se podílel. Podle něj je dobře, že řada studentů měla odvahu vyjádřit svůj názor a před školu přišla. I poslední demonstrace vzbudila ohlas u významných lidí a to, že se nyní píše o škole převážně kladně, je zásluha především studentů, kteří se za svoji školu postavili a vyjádřili loajalitu jednak k současnému vedení, jednak k samotné fakultě, a to na rozdíl od signatářů prohlášení, kteří vyvěšují bílou vlajku, přestože definitivní rozhodnutí ještě nepadlo. Připojil se poté k výzvě na odstoupení, protože podle jeho slov studenti potřebují skutečné zástupce, a ne loutky.

Senátorka H. Morozová reagovala tím, že uvedla, že o odstoupení uvažuje od počátku, ale když si uvědomí, kdo je prvním náhradníkem, ví, že tento člověk zájmy studentů hájit nebude.

Podle místopředsedy T. Hnetily signatáři neodsuzovali demonstrace jako takové, ale některé výroky, které byly za hranicí slušnosti.

Dále v diskusi vystoupila B. Dufková, podle které prohlášení rozhodně neuklidnilo situaci na FPR a v očích veřejnosti a akademické obce rozštěpilo studenty. Jestli tedy cílem bylo situaci uklidnit, tak ho tedy jistě dosaženo nebylo.

D. Kopřiva se zeptal, kde signatáři prohlášení berou drzost označovat se za ty rozumné, přičemž odkazoval na nadpis prohlášení. Zeptal se, zda těch 600-700 lidí, co přišlo na demonstrace, a osobnosti, které je osobně podpořily (např. plzeňský biskup nebo emeritní rektor ZČU), ale také vedení fakulty, jednájí podle emocí. Zeptal se, zda jich pět chce radit ostatním, jak mají řešit současnou situaci. Kritizoval, že po tom, co vedení fakulty společně s vedením univerzity poskytlo 24stránkové vyjádření ke stanovisku AK, zmínění signatáři vydají takové prohlášení, které on sám považuje za dosti předčasné. Zajímalo ho, kdo přišel se samotnou myšlenkou sepsat takové prohlášení a kdo si tedy myslí, že má rozum.

Senátorka R. Knotová se vrátila k vystoupení týkajícímu se vnímání fakulty v očích veřejnosti, konkrétně pak v médiích. Uvedla, že mediální obraz je vždy určitým způsobem zkreslený. Jim jde o to, aby fakulta spolupracovala s řadou jiných institucí (MŠMT, AK, ostatní fakulty), které by měly náš obraz vnímat jinak než média. Aby viděly, že samozřejmě doufáme v záchranu fakulty, ale že zároveň vnímáme a reflektujeme stanovisko AK. Prohlášení bylo motivováno snahou působit na ostatní partnery ve vyjednávání.

Mgr. J. Nenutil požádal o to, aby přítomní zvážili, zda nehovoří o téže věci posté. Jinak vyslovil názor, že dusno, které panuje, pramení částečně z toho, že nejsou otevřená okna. Dále ocenil fakt, že probíhá demokratická diskuse, a vyjádřil naději, že v příštích volbách bude zohledněna důležitost akademického senátu s tím, že doufá, že budou příští volby a že takto bohatá a plodná diskuse obohatí směřování FPR po souhlasném stanovisku, ať už ho udělí kdokoli na základě toho, že jsme tak báječní.

Senátor R. Pokorný ve svém vystoupení nejprve zdůraznil, že nikomu nepodsouvá žádný zlý úmysl. Každý má nějakou svoji představu o tom, jak bojovat za fakultu. Pokud by někdo za fakultu bojovat nechtěl, tak není ve funkcích, v nichž by měl zájmy fakulty zastupovat. Předpokládá, že tedy cíl máme všichni stejný. Pokud jde o „pražskou“ cestu, prohlášení a toho, jakým adresátům šlo, není podle R. Pokorného až tak podstatné, co bylo a jak bylo. Chtěl by však od signatářů prohlášení slib, že nyní již se budeme všichni řídit tím, co např. zaznělo na rozšířeném kolegiu rektorky. Rektorka ZČU považovala cestu na UK za nešťastnou a měla být konzultována s vedením fakulty. Pro příště by měly být jakékoli takové aktivity s vedením fakulty konzultovány. Aby žádná část AS na vlastní pěst bez vědomí vedení fakulty nejednala a nesnažila podobným způsobem vystupovat. Druhou věcí je mediální obraz, kde senátor R. Pokorný ocenil vystupování tzv. koordinátorů v médiích. Vyjádřil názor, že oni mají vysoký podíl na tom, že se mediální obraz fakulty začal zlepšovat. Není proto od věci si z nich vzít v tomto směru příklad. Pokud jde o sílu mandátu senátorů, ta se dle senátora R. Pokorného odvíjí od toho, jakou podporu senátoři mají mezi svými voliči. On sám by v okamžiku, kdy by zjistil, že nemá podporu těch, kdo ho do funkce zvolili, na svou funkci rezignoval. Zároveň však zdůraznil, že netvrdí, že např. v případě zmíněných studentských senátorů tento okamžik nastal.

Senátor P. Prunner se ve svém příspěvku zabýval problematikou věrohodnosti lidí z pohledu forenzního psychologa, kterým je. Položil si otázku věrohodnosti signatářů prohlášení z hlediska věrohodnosti pro zastupování studentů. Chápe přitom, že někteří z nich mohou inklinovat k jinému druhu myšlení. Myšlení lze dělit podle různých kritérií – např. na myšlení technické a myšlení společenskovední. Někteří lidé, kteří mají třeba technické myšlení, nemají myšlení společenskovední, kde je např. potřeba empatie a schopnost pracovat s tím, co chtějí jiní lidé. Dále upozornil na to, že za poslední měsíc se na FPR vytvořila poměrně zajímavá atmosféra, kdy tisíc studentů ať už přímou účastí na demonstracích, nebo např. podepisováním peticí apod. vyjádřili toho, co visí na škole, a to je „zůstaneme“ – jejich hlavním cílem je tady zůstat. Sice možná vyjadřovali emoce, ale hlavně vyjadřovali touhu na této fakultě zůstat, protože jí považují za alma mater a chtějí ji dostudovat. Senátor P. Prunner se poté pokusil nastínit věrohodnost signatářů petice coby studentských zástupců. Nedomnívá, že věrohodným je někdo, kdo se sice jen dvakrát setkal, ale setkal se s předsedkyní AK a dokonce s ní popíjel víno. Pro něj jako pro soudního znalce není důležité, zda to bylo na nějakém neformálním setkání nebo na konferenci. Jestliže je někdo arbitrem, který má vyjadřovat nezávislost, nemůže se nikdy setkat s účastníkem řízení mimo oficiální jednání – buď u soudu, příp. když se jej někde pozve. To, že popíjeli zřejmě rulandské šedé z Habánských sklepů, nesnižuje fakt, že vystavili předsedkyni AK tomu, že jí činí nevěrohodnou. Pokud tvrdí, že s ní nezná (neznají) a přitom popíjí víno, to je zase velmi věrohodný argument proto, že tam nejsou standardní vztahy. Dále je jasné, že se řada ze signatářů v průběhu předcházejících období velmi intenzivně scházela s těmi, kteří tuto fakultu poškodili nejvíc – s těmi, kteří si naprosto přesně vyměřili, kdy mohou tuto fakultu „sestřelit“ – tak, aby znesnadnili fakultě možnost se bránit. Třetí věc je, že řešení, které navrhuje, je v naprostém rozporu s tím, co chce fakulta a její studenti. To jsou podle senátora P. Prunera naprosto významné aspekty, pro které jakožto zástupci studentů ztrácí věrohodnost. Pokud tvrdí, že sledují morální cíle, senátor P. Prunner apeluje na jejich morálku, protože podle něj jsou pro zastupování naprosto nevěrohodní. Dále vyjádřil svůj podiv nad tím, že když se ztotožňují s názorem, že personální stav na FPR je naprosto nevyhovující a učí je samí diletanti, proč nejdou tam, kde jsou ti experti.

Senátorka H. Morozová nejprve uvedla, že nikdy netvrdila, že na ní nechce zůstat. Má fakultu ráda a váží si lidí, kteří na ní jsou. Nechce ale, aby 1.8.2012 řešila problém, co dál, když nemá dostudováno. Druhou věcí je mediální obraz. Je krásné, když sedí u paní rektorky a paní tisková mluvčí se zeptá, co má říci na to, že jí od rána chodí maily s tím, že je tam nějaký obrázek s Hitlerem se záběrem na vedení fakulty. Dále uvedla, že si váží prof. Eliáše, dr. Bezoušky, dr. Bednáře, což ale neznamená, že nemá ráda naši fakultu. Vzhlíží k nim jako k osobnostem. A pokud jde o schůzku prof. Eliáše s prof. Dvořákovou, má za to, že v té době o fakultě nerozhodovala, navíc prof. Eliáš byl tehdy proděkanem a formální či neformální schůzka s prof. Dvořákovou nám nebyla na škodu.

Senátor P. Prunner na to reagoval tím, že toto je právě rozdíl v onom myšlení. Arbitr se prostě nesmí jen tak scházet s někým, o kom rozhoduje.

V závěru vystoupil děkan FPR, doc. J. Pauly, který se v tu chvíli omezil jen na diskutovaný dokument Rozumem proti emocím. První poznámka se týkala obsahu, který ho velice ranil a byl jím zklamán. Kromě bodů, o nichž se již hovořilo, se pozastavil např. nad formulací, že ze studentů se dělá nástroj boje – zeptal se, kdo to dělá, nebo jestli to dělá on. To jsou věci, které se ho nesmírně dotýkají. Proto předtím položil otázku, zda ve světle toho, co si mohli signatáři přečíst (ve vyjádření fakulty ke stanovisku AK), si stále stojí za tím, co v prohlášení uvádějí. Odpověď nedostal. I proto se s tímto jejich stanoviskem nemůže ztotožnit. Je to pro něj stanovisko pěti lidí, nikoli celé kurie, která by zasedla a která by přijala nějaké usnesení. Problematickým se mu jeví i motiv, který je v prohlášení prezentován („na případné průtahy by doplatili především studenti“, „vzýváme vedení fakulty, aby se připojilo k jednání s MŠMT a ostatními právníckými fakultami v ČR o podmínkách případného

dokončení studia“) – je to motiv lidsky přirozený, ale problematický, protože tady žádné průtahy nejsou a i signatáři to ví, protože to děkan řekl – v míře, v jaké bylo možno jednat např. s děkany jiných fakult, tak to učinil; stejně tak již řekl, že tito reagovali tak, že nyní na to není čas; stejně tak signatáři ví dobře, že paní rektorka v této věci intenzivně jedná a děkan jí je velice zavázán – je to ultima ratio, ale na pořadu dne je něco jiného; stejně tak mohli od paní rektorky slyšet, že se on nemá co připojovat k jednání s ministerstvem, neboť on s paní rektorkou na ministerstvu jednal právě o těchto věcech. Uvedené motivy jsou tedy sice lidsky pochopitelné, ale lidsky stravitelné jen potud, pokud je uplatňuje někdo, kdo není informován – signatáři ale informováni jsou. Třetí poznámku měl děkan vůči způsobu prezentace prohlášení. Faktem je, že první verzi zaznamenal v momentě, kdy ho velmi znepokojená paní rektorka volala a žádala vysvětlení, co se na FPR děje. Zjistil poté, že paní rektorka i on mají v mailu ono prohlášení (zřejmě první verzi). Horší ovšem bylo, když zjistil, že finální verze se objevila na adresách jednotlivých děkanů a ti se mu na kolegiu rektorky skoro smáli a ptali se, co to na FPR máme za nepořádek, proč jim to někdo poslal. Pokud si signatáři myslí, že je někdo oslovil, budiž, ale pokud jde např. o místopředsedu T. Hnetilu, ten si u děkana vyžádal schůzku. Na ní se najednou objevili další dva členové, H. Morozová a F. Vinopal, nad čímž děkan vyslovil podiv, a to i z toho pohledu, proč tedy na schůzku nepřišli nakonec všichni členové SK. Na schůzku přizval i další členy vedení a velmi drahý čas jim věnoval. Přitom je zevrubně informoval o tom, jak se věci mají, jaké jsou aktuální záměry vedení a o tom, že zájmy studentů, pokud by vedení neuspělo, nebudou pomíjány. Na schůzce se rovněž řešilo, jak se bude za fakultu vystupovat. V tomto bodě přítomným zástupcům SK jednoznačně řekl, že není žádný byrokrat – pokud se na ně jako na studenta někdo obrátí, aby jim řekl svůj osobní názor, nikdo tomu nebrání, pokud tento názor je alespoň trochu konformní s kroky vedení. Naproti tomu naprosto jednoznačně řekl, že nemají právo a že si nepřejí, aby vystupovali za fakultu. To se nepovedlo – dozvídá se zde něco o jednání s předsedkyní AK (mimochodem paní rektorka mu v tomto ohledu řekla, že jí to místopředseda T. Hnetila oznámil potom, co rozhovor uskutečnil), přičemž předtím minimálně třikrát toto setkání děkanovi navrhli a on to třikrát odmítl, protože v tom postrádá jakoukoli účelnost, neboť AK svoje stanovisko řekla. On je tady proto, že proti tomuto stanovisku bojuje. Horší je pro děkana ta věc, že se signatáři obrací jménem fakulty na jiné představitele školy vzdor výslovnému zákazu, nota bene, když jim to mnohokrát vysvětlil. Má za to, že obecně toto právo nemají, tím méně, když názory prezentují způsobem, který škole škodí. Závěrem děkan uvedl, že jakkoli považuje zmíněný dokument za něco naprosto neomluvitelné, tak ze svého hlediska je ochoten tento případ ad hoc odpustit, a to za předpokladu, že se již nestane, že někdo bude jednat jménem fakulty, aniž o tom bude děkan vědět, a za předpokladu, že bude zachována jednota studentů. Děkan si rozhodně nepřejí, aby někdo demonstroval nějaké rozpory mezi studenty, a tím přiléval vody na lopatky mlýna, který nás tu tři roky mele. Buď budeme jednotní, anebo se bude konkrétně zjišťovat ten, kdo tyto rozpory dělá. Je nakloněn tomu to teď nedělat, ale vyzval definitivně k tomu, aby nikdo nevystupoval za fakultu bez jeho vědomí a pokud má někdo problémy, nechť je řeší nejprve v senátu a až poté případně s děkanem. Na závěr svého vystoupení zdůraznil, že pro něj je naprosto primární zájem fakulty, který ovšem není v žádném antagonismu k zájmům studentů, kteří by se případně ocitli v situaci, že už zde nemohou studovat – nic zanedbáno nebude.

Po vystoupení děkana FPR předseda T. Pezl jednání AS FPR ZČU ukončil konstatováním, že příští zasedání se dle schváleného harmonogramu uskuteční 26. března 2012.

V Plzni dne 27. února 2012.

Zapsala S. Stočesová

PREZENČNÍ LISTINA

AS FPR ZČU

27. 2. 2012

Členové AS FPR ZČU

1	JUDr. Mgr. Silvie Anderlová	KFP	přítomna
2	JUDr. Monika Forejtová, Ph.D.	KUP	omluvena
3	Martin Galáž	SK	přítomen
4	Tomáš Hnetila	SK	přítomen
5	Bc. Rudolfína Knotová	SK	přítomna
6	JUDr. Oto Kunz, CSc.	KMP	přítomen
7	JUDr. Bc. Petr Kybic, Ph.D.	KTR	přítomen
8	Mgr. Jan Lego, Ph.D.	KTP	přítomen
9	JUDr. Tomáš Louda, CSc.	KSR	přítomen
10	Helena Morozová	SK	přítomna
11	JUDr. Anna Outlá	KOP	přítomna
12	Martin Pelikán	SK	přítomen
13	JUDr. Tomáš Pezl	KUP	přítomen
14	JUDr. Bc. Richard Pokorný, Ph.D.	KUP	přítomen
15	doc. PhDr. Pavel Prunner, CSc.	KPF	přítomen
16	JUDr. Simona Stočesová, Ph.D., LL.M.	KTR	přítomna
17	František Vinopal	SK	přítomen
18	JUDr. Jitka Wolfová	KPO	omluvena

Hosté

doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.

DFPR

JUDr. Miloslava Wipplingerová, Ph.D.

DFPR

JUDr. Petra Jánošíková, Ph.D.

DFPR

JUDr. Vilém Knoll, Ph.D.

DFPR

Ondřej Dostál

student FPR

Michal Kraus

student FPR

Karolína Kupková

studentka FPR

Jan Hlaváč

student FPR

Bohumila Dufková

studentka FPR

Michal Beran

student FPR

Jakub Effenberger

student FPR

Josef Nocar

KFP

Dušan Kopřiva

student FPR

Lucie Šatrová

studentka FPR

Lucie Krobotová

studentka FPR

Kateřina Žihlová

student FPR

Petra Mráčková

studentka FPR

Eliška Hánová

studentka FPR

Lucie Majerová

studentka FPR

Václav Zeman

student FPR

Denisa Cízlová

studentka FPR

Ivo Kartus

student FPR

Veronika Martínková
Richard Němec
Monika Suchánková
Tereza Tupá
Petra Březinová
Monika Vondrová
Daniel Jedlička
Jakub Farář
M. Makajev

studentka FPR
student FPR
studentka FPR
studentka FPR
studentka FPR
studentka FPR
student FPR
student FPR
student PF UK